

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

L' ENFERMETAT REYNANT.

A politica dorm; y mentres tant lo *Dengue* fa de las sévas.

Ja ta bé la politica en dormir: si ella y 'l *Dengue* 's possessin de acort per treballar tots dos a l' hora, no hi hauria espanyol qu' estigués sá. Los que tinguessen la febre del *Dengue* tussirian fins a escanyarse; los que tinguessen

la febre politica s' empassarian fent un badall.

Parlém, donchs, de lo que més sobresurt. Parlém de l' enfermetat monárquica. Parlém del *Dengue*.

—¿Cóm s' entén?—dirán vostés—¿lo *Dengue* es una malaltia monárquica? ¿De quán ensa?

A lo que no puch menos de respondre resoltament:

—Desde que tothom ne diu l' *enfermetat* REYNANT.

Lo *Dengue*, per altre nom *Trancasso*, ó segons los italians, *Influenza*, es una humana malura, de la qual pochos mortals se 'n escapan. Suposan los que 's precian d' enténdrela qu' está dissolta en l' ayre, y diuhén que es tant impertinent y tant amiga de ficarse allá ahont no la demanan, que quan se li tanca la boca, se filtra dintre 'l cos pels poros de la pell.

Asseguran que no porta mala intenció, sobre tot si desde bon principi se li tenen las contemplacions necessarias. Lo *Dengue* vol que 'l malalt a qui distingeix ab la seva visita se figui al llit ab ell... Si 'l malalt es femella encare li agrada més... ¡Truán!...

Un cop al llit es necessari suar... y ja está lograt tot. Lo Sr. *Dengue* que ha entrat en forma aèrea, toca pirandó en forma líquida.

Com a sudorífichs se recomanan las tres flors cordials y además varias potingas que trobaran sempre disposas a ca 'l apotecari. Es fácil que prenentlas arrenquin a suar; però no es del tot segur.

Hi ha medis més eficassos y sobre tot més económichs que jo 'ls indicaré ara aquí ab permís dels metjes.

¿Volén suar, sense necessitat de pendre cap brevetje? Donchs a la mà ho tenen.

¿Son inquilinos? Pensin ab lo lloguer que 'ls cau a fi de mes.

¿Son comerciantes? Pensin ab la lletra que 'ls vens a tants dias vista.

¿Son propietaris? Pensin ab lo recaudador de las contribucions.

¿Son simples obrers? Calculin que al ficarse al llit, deixan de guanyar lo jornal, qu' es lo pa de cada dia.

¿No son ni obrers, ni propietaris, ni comerciantes, ni inquilinos? No importa. ¿Al menos seran casats, no es aixó? Donchs en aquest cas ho tenen millor que ningú.

¿Volén suar de valent? Pensin ab la sogra.

La qüestió, per despedir al Sr. *Dengue*, que se 'ls ha ficat a dintre del individuó, es mullarlo de valent. L' ayre sech lo porta y la mullena 'l treu.

Però no 's creguin que se 'n vaja aixís com aixís. En primer lloch, al pendre possessió de la persona, la resseguex de dalt a baix, ficant lo nas en tots los compartiments y criticant lo parament de la casa, com acostuman a ferho 'ls que no tenen educació.

—Home—diu—¿sabs que aquest ventrell está molt brut? també hi haurias pogut fer una mica de dissapte... ¿Y aquest pulmó?... Tant mateix podias haverhi fet donar una capa de vermelló ó al menos de mangra y no 'l tindrias tan descolorit... Respècte als bronquios trobo que no 'ls tens pas prou ayrejats... ¿Y 'l cor y 'l fetje? Aquets si que 'l portas heñ sancers... ja 's coneix que ets de aquells que ab res se cap-fican.

Ahont acostuma a passar més bella estona es al pis de dalt. Un cop se fica al cap no se 'n sab moure. Tot es anar y venir fent brincos per entre las ondulacions del cervell, com si li vingues de nou trobar allá en aquellas alturas lo motillo de pensar. Durant la estancia del *Dengue* en l' últim pis, lo malalt té una febre que l' arbòla: está neguitós, frenètic, abatut; però no arriba a desvariejar.

Als dos ó tres dias de suar, lo Sr. *Dengue* 's despeideix... y sembla que al anarse'n un hoste tan molest y tant farseta, han de comensar la tranquilitat y 'l benestar. ¿no es cert? Sí, sí, prou, espérinse una mica. Lo senyor *Dengue* deixa com a recort de la seva visita, un capolament d' ossos, que 'l pobre malalt no sab de quin costat girarse. Ni que hagués entrat ab bastó y s' hagués entretegut a moldre'ls tota l' ossamenta.

Un magistrat de Audiència que va tenirlo, al sentirse tan capolat, feya càrrechs a un porter que va assistirlo durant la malaltia:

—¿Però no sabia vosté que quan s' entra a una sala de justícia se fan deixar tots los bastons a la porta? Que no torni a succehir, ó se li formarà expedient:

Lo Sr. *Dengue* corra més que 'l carril... casi tant com un parte telegráfic urgente, que no sufreixi interrupcions. En pochos dias ha invadit com una avalanxa tota l' Europa, desde 'ls confins orientals de Russia fins a las costas occidentals de Inglaterra, Fransa y Espanya.

Al trobarse davant del Atlántic, ha fet un gran brineo y s' ha plantat als Estats Units, ahont diuhén que fa de las sévas, com per tot arreu. Tal vegada, a horas d' ara ja es a la California, disposantse a saltar a l' Assia, ansiós com deu estar de donar la volta al mon.

Com es tan lleuger, no hi ha medi de detenirlo. Si li posan cordons sanitaris, se ficará dintre del cos dels soldats que 'ls formin, y jadéu cordons! Las fumigacions tampoch hi valen. Dels desinfectants se 'n riu.

L' única cosa que 'l distingeix de las otras epidemias es lo seu esperit igualitari. Lo Cólera, per exemple, se ceba principalment en las classes pobres, impossibilitadas de cuydarse y prevenirse contra 'ls seus estragos. Lo *Dengue* no fa distinció entre pobres y rics, al contrari, sembla complaure's en visitar ab preferencia a las personas elevadas, sense distinció de reys, ni emperadors, ni presidents de República. En una paraula, lo qu' ell no vol es que 'l *Brusi* pugua dir en la seva secció de

gacillas: «Afortunadamente todos los atacados son de tercera clase.»

Suposan que 'l *Dengue* es benigne, y aixís s' ha de creure, ja que si tots los que l' agafan n' haguessen de morir, aviat la triple aliansa 's quedaria sense personal per empendre la gran guerra, que ja fa tant temps projecta.

Es veritat que feya molt temps que no moria tanta gent com ara; però, segons los metjes més entesos, lo *Dengue* no mata a niugú. Lo *Dengue* porta un bastó y lo que fa quan passa, es espolsar l' arbre de la vida... No cabuen més que 'ls fruyts corcats ó massa madurs.

Jo estich tement aquets dias pèl pobre Sagasta, qu' en lloch de cuydarse del sufragi universal, qu' es lo millor abrich de la actual politica per quant pot cambiar lo fret glacial de la opinió cansada y aburrida, ab un gran calor y un ardent entusiasme, s' entreté buscant conxorxas imposibles entre polítichs gastats, y preparant pastels passats de moda, que no hi ha paladar, ni estómach que pugua resistirlos.

¿Que volen que 'ls diga!

Me sembla que aixís que D. Práxedes obri la boca se li fica l' *enfermetat* reynant al cos y ja 'l tenim a terra reventat.

Es un fruyt que s' ha anat corcant de mica en mica, y 'ls fruyts corcats son los que cauhen.

P. K.

NY nou .. vida vella.

Per lo que toca a Barcelona, l' any ha comensat tronant, lo qual indica que será un *tronera*. Además ha continuat la feyna del seu antecessor, repartint *trancasos* a tort y a dret, omplint las casas de malalts, y posant en verdaders apuros als pobres, que quan han de ficarse al llit perden la feyna.

L' única cosa bona que ha fet, ha sigut treure a don Francisco de Paula de la Casa gran; qual D. Francisco era per Barcelona un *Dengue* que feya quatre anys que durava.

Aixó sol, nos reconcilia ab l' any 90.

De totas maneras, no 'ns hi encaparrém. Ja 'n farà ab ell 24 que publiquem LA CAMPANA DE GRACIA, lo qual vol dir que ab tan llarch periodo de temps n' hem conegut de totas menas y hem procurat passarlos del millor modo possible.

Fassin vostés lo mateix, ab la plena seguretat de que si una cosa desitjem als nostres estimats lectors, es que aixís com plegats lo veyém comensar, plegats també poguem veure'l acabar.

Ell y molts altres dels que vingán darrera.

Segons *El Correo catalán* saben qu' es el Dengue, al cap-de-vall? Donchs es un càstich de Déu.

Al endemà de haver donat aquesta noticia, que sens dupte va enviarli 'l seu corresponsal del cel, per fil directe, 'l mateix *Correo catalán* publicava un suelto dibent que tant a la seva redacció, com a l'administració y a la imprenta del periódich, era tan gran lo número de malalts, que 's veyia poch menos que impossibilitat de publicar lo diari.

Ara comenso a creure qu' en efecte, 'l *Dengue* es un càstich de Déu.

A lo menos jo al puesto seu pegaria sempre als carlins... y als embusteros.

Sembla que dintre de poch lo Sr. Canalejas visitarà 'l presiri de Ceuta.

Un encàrrech, D. Joseph.

Vegi si al presiri de Ceuta hi ha puesto.

Pregunta ¿per qui 's necessita?

Home, es molt aviat comprés: pels regidors d' ofici.

Calcul astronómich.

Del Brasil a Portugal... De Portugal a Espanya.

L' astre de la República es al revés del sol.

L' astre de la República va de ponent a llevant.

A Viena sembla que 's fan treballs perque Espanya ingressi en la triple aliansa.

Com a premi de la nostra docilitat, si es que 'ns avem a entrarhi se 'ns dona la certitut de que 'l rey de las húngaras, los seus fills y 'ls seus germans reconeixerán a D. Alfonso XIII per rey d' Espanya y se 'n vindrán a viure aquí, mantenintlos nosaltres.

Los diplomàtichs de Viena s'equivocan de mij a mitj: Espanya no necessita sangrias... y encare menos sangrias y sangoneras.

En Sagasta voldria constituir un ministeri de notables; pero tots li diuhen lo mateix:

—Ja veurá D. Práxedes: jo personalment no 'm puch comprometre. Pero no s' apuri, ja li enviaré 'l meu cunyat, lo meu germá, lo meu gendre... qualsevol de la familia: vosté 'l nombra ministre y pèl cas será 'l mateix que si me 'n fés a mi.

A tals temps hem arribat que hasta de las carteras ministerials se 'n fan escarafalls.

Tots voldrian ser presidents del govern.

Ab las tentativas que fa D. Práxedes per apedassar lo ministeri per sexta vegada, los conservadors están rabiosos. Fins se diria que 'ls caixals se 'ls han tornat de pedra foguera, perque quan los peta la barra de dall ab la de baix, treuhen xispas.

O sino escoltin lo que diu *El Estandarte*:

«No hi ha ningú que no aixequi la veu contra l' escàndol que 's prepara de un sisè ministeri Sagasta.

«Ningú 's recorda del trono reduhit pèl Sr. Sagasta, a unas fustas forradas de vellut.»

«No 'ls sembla que l' olla comensa a bullir y que aviat vessarà? Ja no falta sino que 's avivi 'l foch ab unas quantas estellas de aquelles fustas.

Corria aquests dias la noticia de que 'l general Salamanca estava malalt de gravetat.

De seguit vaig creure jo que no era exacta.

Qui está malalt no es en Salamanca: qui ho está en tot cas es la isla de Cuba.

Quan un veu que 's procura reconciliar als elements mes ó menos liberals, desde 'n Gamazo a 'n en Romero Robledo, un no pot menos de recordar certa frasse que 'l primer, fa poch temps, va pronunciar contra 'l segon.

La frasse es aquesta: «Corren per aquí una pila de tipos que no tenen altre ofici que ser amichs de 'n Romero Robledo.»

«Qué 'n diuhen de cosas certas bocas quan están en vaga!

Sembla que 'l govern, en vista de las malas cullitas, intenta contractar 'un empréstit de 800 milions de pesélas.

Podria, es veritat, ja que 'ls contribuents no poden pagar las contribucions, rebaixar sous y suprimir gastos inútils. Pero aixó no ho farà may. Més val etmatllevar diners y que continuhi la gran vida.

No hi ha més: patim patám: avuy gana y demà fam.

Ignoro quin efecte haurá produhit la noticia entre 'ls catòlichs que prenian de bona fé alló de que 'l Papa estava prës entre las quatre parets de un calabosso y dormia sobre un jas de palla.

Me refereixo a la noticia relativa a que Lleó XIII acaba de vendre tots los caballs y carruatjes que tenia en lo Vaticá, despedint a tots los cotxeros y lacayos.

Lo qual indica, quan menos, que 'l calabosso del Papa tenia immensas caballerissas, y que la palla no li servia per dormir, sino per alimentar als numerosos caballs que omplian las quadras.

«Qué me 'n diuhen de un presoner, que fins per correr per casa seva, gasta cotxes?

Més aviat es atrapat un... un catòlich, que un coix.

Lo castell de Meyerling, ahont se suicidá l' heréu de la corona de Austria, víctima de una forta passió amorosa, s' ha transformat en un convent de monjas carmelitas.

«Qui més afortunat que 'ls frares y las monjas!

«Aixis cayga aygua dels núvols com gotas de sanch del front de un suicida, per ells sempre plou!

CARTAS DE FORA.—A Sant Hilari hi va anar un predicador ab una cara tan vermella, que al primer aspecte ja semblava que deya: «Vinch plé de rabia»; y en efecte, durant las prédicas que va fer, no parlá més que de casas dolentas y de periódichs dolents y hasta dels pares que no fan anar als fills a missa matinal a sentir la paraula divina, ja que 'ls que no hi van, quan son grans son uns perduts. Si 'l tal predicador creu que 'l bon cristiá ha de desdejunarse sentint los seus sermóns, s' equivoca, tofa vegada que la major part dels que hi van ja s' han desdejunat ab l' allyoli y l' ayguardent, armanse un tuf en l' iglesia, que cap persona una mica delicada de nas, pot entrarhi, sense perill de agafar basqueig. Entre aquells sermóns y aquella bravada ¿qu' s' hi acostá? No tothom té 'l pulmó y l' estómac de carlí.

En un poble de Llobregat mantenen un vicari tan distret, que al celebrar una missa de advent en lloch de dir «Benedicamus Domine» com es de ritual, va girarse y va dir «Ite missa est.»

Los feligresos van explicarse l' error al veure que tenia la paga al davant seu, no haventse adonat d' ella, fins al moment de girarse.

No basta ser capellá perque una dona assa perdre l' oremus.

Próxim a publicarse.—Segona part de LA PRIMERA NIT.

LO DIA QUE 'M VAIG CASAR

(IMPRESSIONS DE UNA NUVIA)

per C. GUMÁ.

Ab ilustracions de M. Moliné.

BON PRINCIPI!

OSCA, mosca! Aixó ja comensa a anar de veras.

S veu que la Divina Providencia no vol que 'ns estém sense una calamitat ó altra

Ara que havíam lograt treurens del demunt en Rius y Taulet, 'ns envia 'l dengue...

«Bon comensament d' any!

Es veritat que la malaltia no mata

a ningú—perque aixó de que hi ha molts morts, son rumors que fan corre 'ls bagulayres per donarse importancia —pero 'l certus es que la gent s' ha arronsat de mala manera, que casi bé ningú 's mou de casa y que tot está paralisat.

Es dir tot... Lo negoci dels metjes y apotecaris may havia anat tan ferm com ara.

Una senyoreta que té relacions honestas ab un fulano d' aquests m' ho ha confesat ab una ingenuitat aterradorá:

—Si 'l meu Ernest té la sort de que aixó duri una mica, 'm sembla que per Pasqua ja 'ns podrém casar.

—«Es dir que guanya molts diners?

—Tants com vol. Ahir me va dir que li forrés las butxacas ab un tros de roba de sach, perque té por que ab lo pes dels quartos se li esbotzin.—

Los tranvías y 'ls velocipedos casi ni circulan; pero en cambi 'ls carruatjes dels metjes invadeixen los carrers de tal modo, que la poca gent que transita encare no pot passar.

A las portas de las farmacias a totes horas hi ha empenyas, y de tan en tan se sent algú que arriba ab la recepta a la mà, cridant com un desesperat:

—«Qui es l' últim?»

«Qué volen més! Per formarse una idea de la mina que 'ls facultatfus han trobat ab lo dengue, no necessitan sino llegir aquest detall.

L' altre día passava per un carrer del Ensanche y 'm va cridar l' atenció 'l veure que s' estaven comensant nou ó deu casus juntas.

—«Que son totes d' un amo aquestas casas?»—vaig preguntar a un manobra que apilava mahóns.

—No senyor—me va respondre—son d' uns quants metjes, que aquests dias s' han fet ríchs curant la gripia.—

Si aixó continúa, estich segur de que 'ls emigrants que s' encaminan a América cambiarán de pensament.

—«Es clar!»—dirán ells—«qu' m fa anar a Buenos Ayres a fer fortuna? Val més que la fassi aquí.—

Y obriran immediatament una botiga d' apotecari.

La dificultat estriba en sapiguera la duració que aquesta passa pot alcansar. ¿N' hi ha per molts dias? ¿N' hi ha per pochos? ¿Si poguessim averiguarho!

Los inteligents en la materia asseguaran que una pluja forta pot enviar lo dengue a can Taps.

Justament aquests dias ha plogut d' una manera bastant enrahonada. De modo que 'l negoci es una mica perillós.

Per altra part, no tothom dona a la epidemia la mateixa importancia. A més de jo, que no m' espanto per res—sino quan veig en Nasvidal—hi ha una pila de personas que fan tan cas del dengue com de las banayas de la luna.

—Miri—'m deya un propietari de casas—«sab qui ho ha inventat aixó del dengue? Los inquilíns. Ab l' excusa de que tenen la passa, ningú m' ha pagat lo lloguer...»

—Pero, vol dir que...

—«Fugi home, fugi! L' vehí del meu ters pis ha fet circular la veu de que té 'l dengue y avuy hi sapigut que ha enmatllevat una guitarra al porter.

—«Oh! Potsé 'l metje li ha receptat unas variacions de guitarra ó unas quantas peteneras...»

N' hi ha d' altres que 's miran la cosa baix un aspecte completament distint. Per ells aquesta epidemia no es res

més que la tristesa de no haver pescat res en la rifa de Nadal.

La observació es bastant justa. Tot' Espanya está invadida per la passa. N' hi ha a Sevilla, a Mádrít, a Saragossa, a tot arreu... menos a Málaga. Y a Málaga es ahont van treure la primera.

Siga com vulga, la cosa progressa qu' es un gust... ó més ben dit, qu' es un disgust.

Diuhem que *any nou, vida nova*.

L' adagi s' ha cumplert.

Pero lo qu' es de novedats com aquesta no 'n convenen gayres.

Per final—y per lo que puga servirlos—aquí va un remey contra 'l dengue.

Desseguida que tinguin algún atacat a casa seva, fassinlo suar: es una cosa infalible.

—«Y si es un temperament d' aquells que no pot suar de cap modo?»—dirán vostés tal vegada.

—Si agotats tots los suderífichs no consigueixen res, llavoras explíquini que s' ha format un ministeri presidit per en Martínez Campos... y per pochos bons sentiments que tingui, suará immediatament.

FANTÁSTICH.

ANY NOU.

Aixerit, de bona planta y ab la carona riallera, ple de gracia salamera, se 'ns presenta l' any noranta.

Enterat dels revolcós que ha anat donant lo seu pare, lo noy sembla que, per ara, dú molt bonas intencions.

Diu que 'l primer que farà, per no darnos més mareig, será envia 'l dengue a passeig sense volguerlo escoltà

Després dirá a n' en Sagasta que procuri fè 'l cap viu, perque tot lo món se 'n riu de la patxorra que gasta.

Luego empunyarà una escombra y ¡zis zas! en pochos moments de varios ajuntaments no 'n deixarà ni la sombra.

Movent lo cetro qu' empunya manará, segons m' han dit, que s' acabi tot seguit la plassa de Catalunya.

Si 'l seu propòsit no falta, donará un *ordeno y mano* per enllestí aquest pantano de la riera de 'n Malla.

Dia y nit vigilará perque tothom pesi fi y no 's fassi trampa al ví ni 's possi trafica al pa.

Perseguirá als timadors de qualsevol procedencia, dará llissóns de paciencia als pobres conservadors;

Fará callá als diputats, tancarà ab elau lo turro y 'ns portará una munio de goigs y felicitats.

«Que 'ls sembla d' aquests donayres?

Casi es precís convení en que avuy, d' anyets així tan trempats, no 'n corran gayres.

Si aixó que diu es segú, ja únicament faltaria que 'ns fés passar cada día cinch durets a cada hù.

Ara, per fi de funció, si 'm venen a preguntá si crech que 'l noy cumprirá, 'ls diré ab franquesa:—«¡No!

Prénguisho tot al revés, pues ben clá 'l ditxo ho explica: ¡Qui ab criaturas s' embolica... res, ja saben lo demés.

C. GUMÁ.

UN CAPELLÁ CÉLEBRE.

«acaba de veure a L' Aveyron (Fransa) una causa seguida contra un en-sotanat de primera forsa. Se diu Boudes de apellido, conta uns 60 anys d' edat y la seva existencia es una verdadera cadena de crims de tots calibres: envenenaments, assassinats, violacions, atentats al pudor, falsedats, estafas y robos.

Va cometre son primer delicté en lo seminari de Bourg-Saint-Andeol de ahont van expulsarlo per immoralitat. Després de dos anys de ferse fonedís, va reapareix vestit de capellá y documentat en tota regla. Exercint de vicari a Lagarde, poble arreconat de la montanya, cometé un sens fi de crims y atentats espantosos. Quan assistia als malalts, en son llit de agonía, abusava dels secrets de la confessió, pera repartir al seu gust las herencias dels difunts. Sas costums eran las més llicenciosas y depravadas. Se conta qu' envenená a alguns dels seus feligresos valentse de una droga composta de aygua sedativa y clorhidrat de morfina. ¡Y vingan enterros, y funerals y herencias!

Desde Lagarde 'l trasladan a Vivier y continúa las sevas bassanyas. No respecta res, ni a la pobra criatura que 'ls seus pares li entregan perque li ensenyi llatí. Además exerceix l' usura, deixant cantitats a un interés crescutíssim.

De Vivier l' envían a Taurines y allá comensa per falsi-

ficar bitllets de banc i acaba per apoderarse dels ornamentals sacerdotals de las parroquias veïnades. Per fi en la nit del 1 al 2 de març de 1875 apareix assassinat lo rector de Saint Cirq. parroquia immediata a la que ocupava Boudes. Lo cadáver estava sota l'lit, cusit a punyalades. De la casa rectoral havíen desaparegut los fondos que aquell infelís tenia reunits pera fer algunas reparacions en la seva iglesia.

Tothom acusa a Boudes, ab major motiu quan aquest miserable desapareix per evitar la persecució de la justícia. Lo dia 28 de juliol de 1876 logran descobrirlo y capturar-lo... ¿y qué fa 'l murri? Se fa passar per boig. Déu anys permanece tancat en un manicomi, déu anys de fe 'l beneyt, fins que creyent ja prescritas las accions criminals, logra evadirse subornant a un guardiá del establiment.

Sense casa, ni refugi, reixassat per la seva mateixa familia, troba per fi, un arcalde complascent que li firma un certificat de identitat baix lo nom de Joan Mary, prevener, alsaciá d'origen.

Ab aquest certificat adquireix una nova patent per dedicarse a la pirateria. Al any 88 logra introduhirse de preceptor a un collegi, é intimant ab un colegial, anomenat Colmes, consegueix que l'avia de aquest; que viu en un rich castell, se l'figui a casa de preceptor del seu net. ¡Ja va estar ella ben fresca! Al pech temps de serhi s'apoderava de una propietat valorada en 80.000 franchs y s'hauria fet amo de tot, a no haverlo reconegut una dona de un dels pobles en que havia estat de vicari, que trobantse allí accidentalment, lo vejé y 'l delatá a las autoridades.

Quan los gendarmes anaren a pendrel, tractá de resistirse furiosament; pero veyentse perdut exclamá:—«Matéume de una vegada... valdrá més.»

Després ha probat de tornar a fingirse boig; pero no li ha valgut.

Lo Jurat acaba de jutjarlo, condemnantlo a cadena perpetua.

De menos criminals qu' ell van al pal. Tal vegada 'ls jurats no van considerar prou just que 'l butxi s'embrutés las mans ab la sanch de aquest malvat. J.

n Sagasta está desesperat. No troba ningú que se li vulga encarregar de la cartera de Hisenda. ¿Ja ho ha mirat bé, Sr. Sagasta? Vaja que jo n'hi sé un de molt bó. —¿Qui es?—pregunta. Vaig a dirli: en Rius y Taulet.

Lo qu' es a nosaltres nos ha anat al pel.

Durant tot lo temps que ha tingut lo mando, de la ciutat, no n'ha fetas pocas de cosas!... ¡Y casi sense quartos!...

—Pero—dirá vosté—¿y de ahont han sortit las missas? Miri, D. Práxedes, respecte a aixó no s'hi encaparrí. Per més informes, dirigeixis als acreedors del Ajuntament.

Jo 'n coneix un de tan manso que sempre que anava a la Casa gran a cobrá 'l compte, sentia per allí dintre un gran espatech de ampollas de xampany, y 'l pobre inglés fugia esparverat, exclamant: —¡Me 'n vaig... que tiran tiros!

Desenganyis l'únic home que pot salvar l'Hisenda, es D. Francisco. Per lo tant, pénjeli la cartera al coll y dónguili la clau de la bodega. A lo menos no 's queixará per falta de xampany.

Diu un telégrama de Madrid: «Se comentan las conferencias celebradas per en Sagasta y Jovellar; per en Jovellar y en Martínez Campos; per en Martínez Campos y 'l Duch de Tetuán; pel Duch de Tetuan y 'l Conde de Xiquena; pel Conde de Xiquena y 'l Marqués de la Habana y pel Marqués de la Habana y en Sagasta.»

Las conferencias políticas son com las professóns. Surten de un puesto y al mateix puesto tornan. Conferencias circulares. ¿No 'ls sembla que 'l gran pastel que prepara 'l gran Sagasta pren forma de gran tortell?

Diálech entre acreedors del Ajuntament: —Ara si que cobrarém. —¿Vols dir? —Si, home, ¿que no véus que l'arcalde que ha substituít a D. Francisco 's diu Maciá y Bonaplata? —¡Ay noy! 'M sembla que si no 'ns paga ab l'apellido!...

En los primeros dias del espectáculo Buffalo Bills, a la taquilla va recaudarse la quinta part del ingrés en moneda falsa.

Pregunta un periódich:—¿Quin concepte formarán de nosaltres aquests extrangers? Lo qu' es los indios ja ho sé jo quin concepte 'n formarán. Dirán que som molt civilisats. O sino que s'hi posin ells a fabricar moneda falsa.

En lo precis moment en que 'l Sr. Maciá y Bonaplata empunyava la vara de arcalde, que acabava de caure de las mans de D. Francisco, los núvols van desbotar una tempestat d'aygua acompanyada de llampechs y trons.

Los edificios del Parch tots tremolavan. Y es fama que deyan: «Ha caygut lo gran home que va fernos construir ¿qu' hem de fe? ¿'Ns ajupim ó no?»

Y 'l Sr. Pirozzini, corrent del un al altre, exclamava ab accent desesperat:—«¡Cuydado! ¡Aguantevos... que sino jo 'm quedo sense empleo!»

Lo nou rey de Portugal de primer va tenir lo Dengue y després van coronarlo.

Ja comprenen los portugueses que una corona, per petita que siga, es un gran sudorífich.

Peró 'l rey Carlos podrá dir que tot just pujava al trono ja li van clavar lo gran trancasso.

L'acte de la coronació va celebrarse 'l dia de Ignocents.

¿No es veritat que 'ls portugueses, ab tot y 'l seu aspecte serio, son molt de la brometa?

Aixó si, de aparato no, 'n vulgan més.

La ceremonia va efectuar-se ab tots los ets y uts y totas las campanillas, en presencia de la noblesa, dels grans dignataris de la Cort y ab numerosa comparsaria.

Lo que més va conmouré a tothom sigué 'l rasgo final. Apenas lo rey hagué jurat la Constitució, quan ja duya la corona al cap y empunyava 'l cetro, un dignatari, enarbolant una bandera cridá en veu alta: «¡Real, Real, Real, por el muy alto y poderoso rey de Portugal!»

Qu' es com alló que diuhen las mares a las criaturas: —«¡Ralet, Ralet, Ralet, para dineret!»

Vaja, que si 'ls portugueses ab tot aixó no 's diverteixen... es perque son portugueses.

En Sagasta ha rebut a la Junta nombrada per organisar las festas del centenari de Colón.

A aquestas Juntas las reb sempre D. Práxedes, per malalt qu' estigui.

¡Qui sab! Está tan arrapat a la poltrona, que tal vegada 's proposa que las mateixas juntas celebrin al seu dia lo centenari Sagasta.

Manera de combatre 'l Dengue, sistema Ducazcal.

Anticipar las festas que tenia preparadas per Carnestolias.

¡Magnífich! Pero en aquest cas envihi a Gracia per aquell ninot que tant va fer parlar al seu temps.

Y 'l Dengue, davant del ninot y sobre tot davant de 'n Romero Robledo, que per complaire a 'n Ducazcal, s'associará a la moixiganga, perderá tota la malicia.

Per grans ideas, a Madrid.

Baix lo punt de vista de la lotería, l'any 90 té una gran ventajeta.

Com que acaba ab zero té dret a reintegro.

Valdepeñas, població fins ara famosa pels seus vins negres y forts, ho será en lo successiu pels seus sants miraculosos. Un home que no sab de lletra se dedica ja fa algun temps al ram de fer prodigis, y 'n realisa alguns que ni 'l prestidigitador més hábil es capás d'empetarli la basa.

Com per exemple: Se li presenta l'altre dia un pobre geperut, demanantli que li tragués la motxilla que 'l desfigurava.

—¿Quin ofici fas?—li pregunta 'l sant.

—Soch manobra, per servirlo—respón lo gepich.

—Manobra... Manobra... Ja sé lo qu' es. Lo bulto que portas a la esquena no es cap gep.

—¿Y donchs, qué?

—Es la pols dels mahóns que treginas, que t'hi ha anat cayent y t'ha anat formant aquest bulto. Y en proba de que es cert lo que 't dich, ¡mira!

Y no fa més que ficarli la mà a l'esquena y li treu tres mahóns, deixantlo més llis que una post.

Y ara diguin si uns prodigis com aquest en que hi intervenen fins los materials de construcció, no son uns miracles ben edificants.

En un estudi: —Noy ¿com es que vens tan tart?

—Perque 'l papa ha agafat alló tan dols.

—Alló tan dols.

—Si, senyor... vull dir aquella passa que 'n diuhen 'l merengue.

Sembla que un compositor está a punt de publicar un waltz, ab lo títol de El Dengue.

Molt ben pensat. Sobre tot si al títol hi afegeix un sub-títol. Com per exemple: El Dengue-Waltz sudorífich.

Un periódich alemany aconsella al emperador Guillém que desisteixi de la idea de fer un viatge per Espanya y Portugal, a fi de no excitar als partits republicans de aquests dos paissos.

Trobo 'l consell molt acertat. Perque com més cantinat de rey se veu, més ganas se tenen de proclamar la República.

Al Brasil hi ha gran entusiasme. Totas las classes socials, desde las més humils fins a las més elevadas s'han adherit ab entusiasme a la República. Los mateixos governants del régimen imperial, recordant que avants que imperialistas son brasilenys, han prestat acatament a la nova institució. Y fins la majoria dels bisbes s'han tret la mitra per saludarla.

¡Ditxos mil vegadas lo poble, que sense derramar una sola gota de sanch, sab dir:—Jo soch l'amo de casa meval

A LO INSERTAT EN LO ULTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Ca-ssi-no.
2. ANAGRAMA.—Cabo-Boca.
3. TRENCA-CLOSCAS.—Badalona-Piera-Almoster.
4. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Octavio.
5. GEROGLÍFICH.—Per notas baixas, un contrabaix.

Han endayinat totas las solucions los ciutadans P. Ferreróns, Frare Llech y Antón Missas; n'han endayinadas 4, Llorito Real y Dengue; 3, P. M. B., Un mort, Pepet Estanquer y Sicuterat; y 1 no més, Un Andorrá y La Gripiá.

XARADA.
—Pep ¿com hu-dos-tres Roseta no vingué ahir a dinar?
—Hu dos tres hu-dos-tercera lo carter va retardar.
M. TRULLS ALGUÉ.

ANAGRAMA.
Varem veure l'altre dia una tot que 'ns feu total y era un senyoret que... etcetera a la tot de un pí molt alt.
FANDILLETA.

TRENCA-CLOSCAS.
DE SOTA A...
S. POL.
Formar ab aquestas lletras lo nom de una producció catalana.
PEPA SISTACHS.

CONVERSA.
—¡Mosso!... un café.
—Li porto desseguida.
—Bueno, y si acás passas pel billar digas al meu company que vinga.
—¿Qui? en Ramonet.
—No, home, 'l que havém dit entre 'ls dos.
J. T. ANGUILA.

GEROGLÍFICH.
Na
× DIMARS
Da
J. ALAMALIV.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans Mejje del Hu, J. R. Masdeu, P. S. Pou, Tossona, Indaleci C., J. Catala, Negre de la Riba, Ringo-rango, Un Miquel, Sabater de pega y S. Saina:—Lo qu' 'ns envian no fa per casa.
Ciudadans Eudalt Sala, Un convalcent, Un Deu Jos, Pau de l'Hostia, Saidoni de Valcarca, Pepet del Cotxe, Sor Ana, Espantallós, Un de La Bisbal y Roman:—Insertarém alguna cosa de lo qu' 'ns remetén.
Ciudad F. P. (Matamorts).—La poesia es fluixeta: lo demés no serveix.—Lola dels petons: Ho insertarém.—J. Staransa: Lo sonet es fluix, la poesia ja es més regulareta.—Xavier Alemany: Está molt bé: se li agraeix y se li desitja un felís any.—R. V. (Albi). Lo fet que 's referelx, conta ja una feixa massa llarga y per lo tant pert a l'actualitat.—E. C.: Lo dibuix es de reproducció difícil; apart de que, si bé revela bonas condicions, revela també alguna inexperiencia.—F. R. (Tornabous). No pot in-ertarse: l'assumpto es massa de carácter privat.—J. C. y C.: Tal com vé exposat no s'entendria prou; y dihentho tal com es, entraria en la jurisdiccio dels tribunals: per lo tant lo millor es deixarho corre.—Ll. Salvador: La forma dels versos es poch facil y expontanea; en quant al article, no serveix.—A. Deu: Aprofitarém los versos.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.
Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 23.

AUCA DEL DENGUE.

Aquí veurán punt per punt l'història d'aquesta passa que 'ns ha caygut al damunt.

Com que 'l dengue es molt de gresca y baixava d'un punt fresch, va presentarse à la fresca.

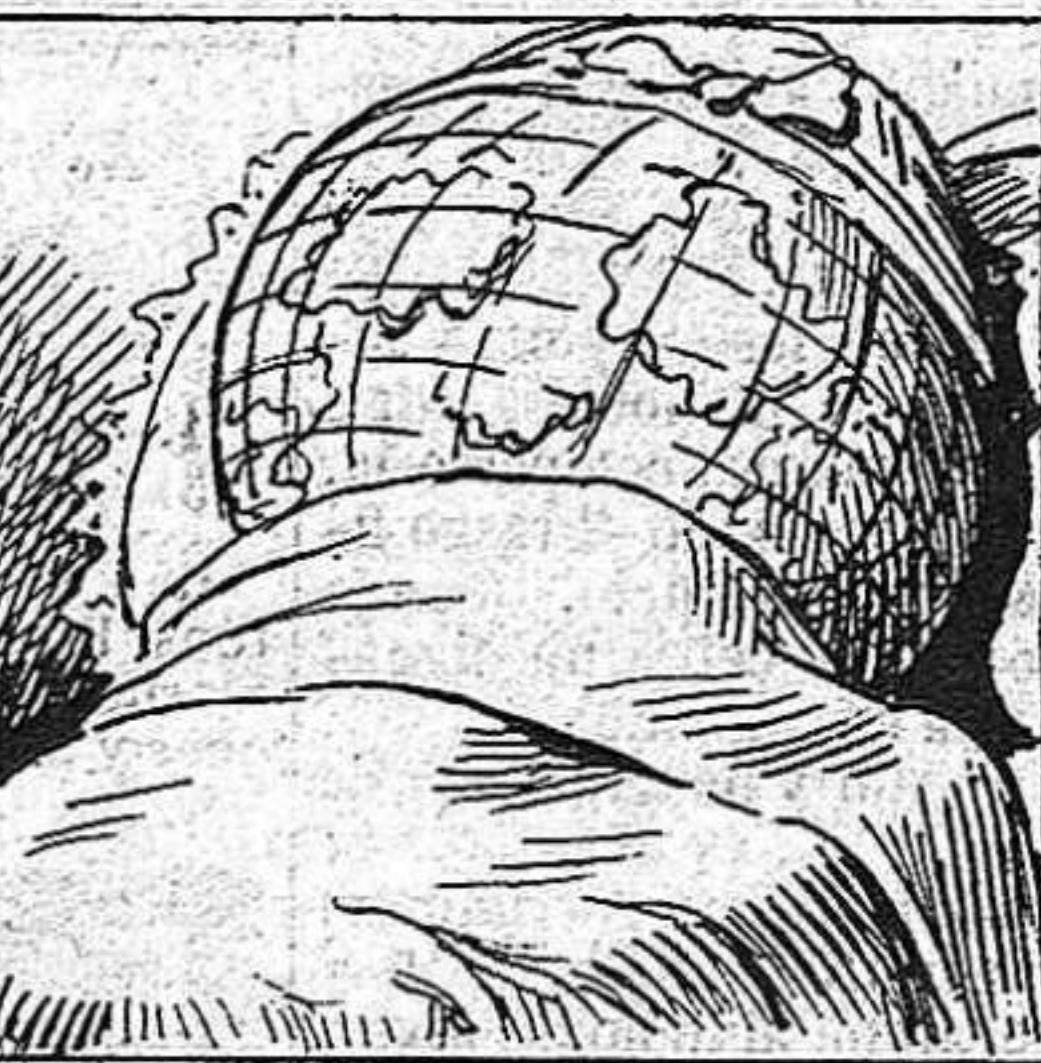
Lo més bonich de sas lleys es que tè una afició boja à embestir nobles y reys.

Quan don Paco ho va olorar, à fi de darse importancia, ell mateix se va endengar.

Pero ara 'ls sabis prenen que aixó es una enfermetat que fins los burros la tenen.

Lo cert es que al fi ha succehit que avuy dia tot lo món ha hagut de ficarse al llit.

Los metjes están bregant y no saben à horas d'ara ni quin nom li posaràn.

Entre tant, com qui no ré, ja no hi ha hospital ni assilo que no estigui del tot plé.

A certas horas del dia las portas de las farmacias semblan una romeria.

Aquest diu que lo millor, per evitar la malura, es procurá entrá en calor.

Aquest bon marit, que ho sent, fa entrá en calor à la dona pèl antich procediment.

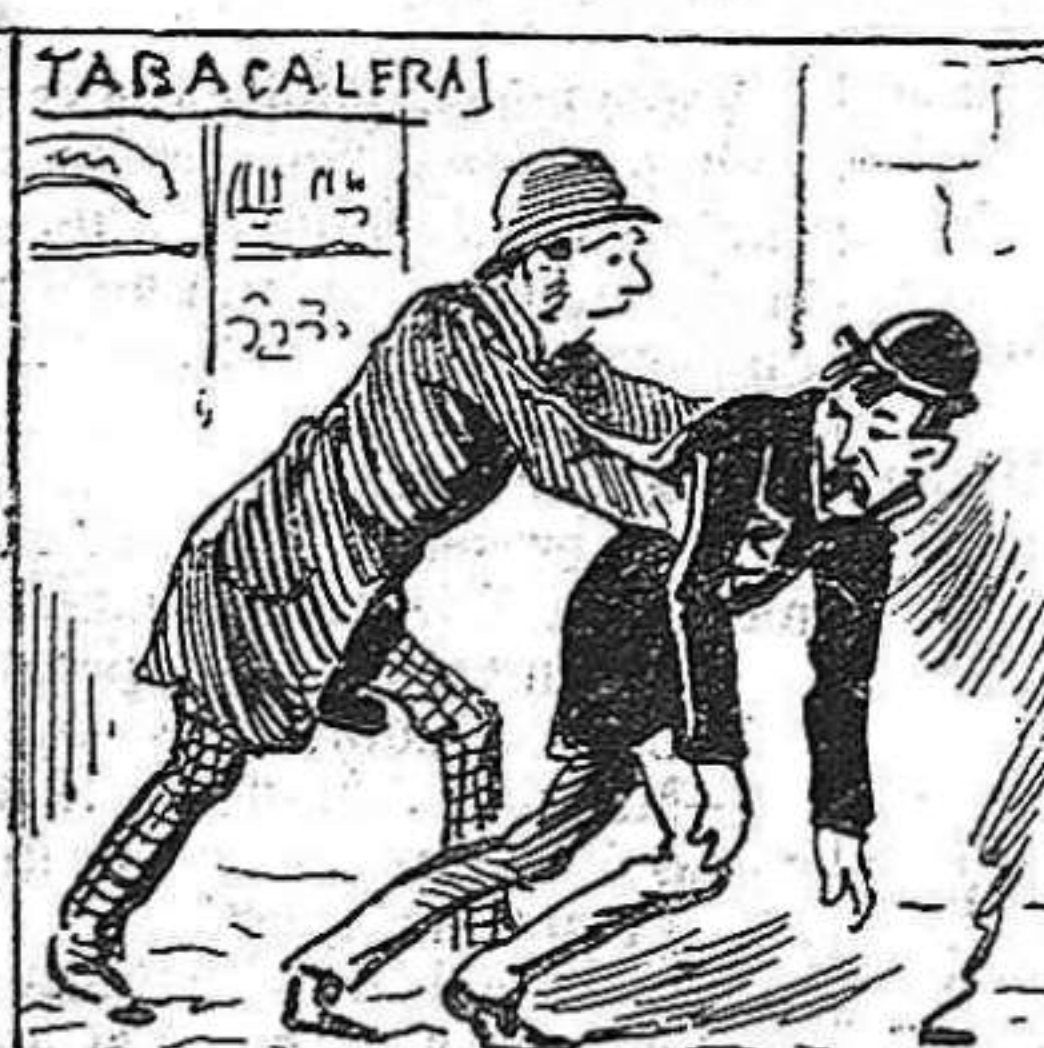
—Senyora, no se 'n ofenga— crida un piller, tot passant, —vol que li porti... aquest dengue?

—Don Mariano, no 's trasmudi, sòls l' agafan los bèn tips... —Jo ray! Soch mestre d' estudi.

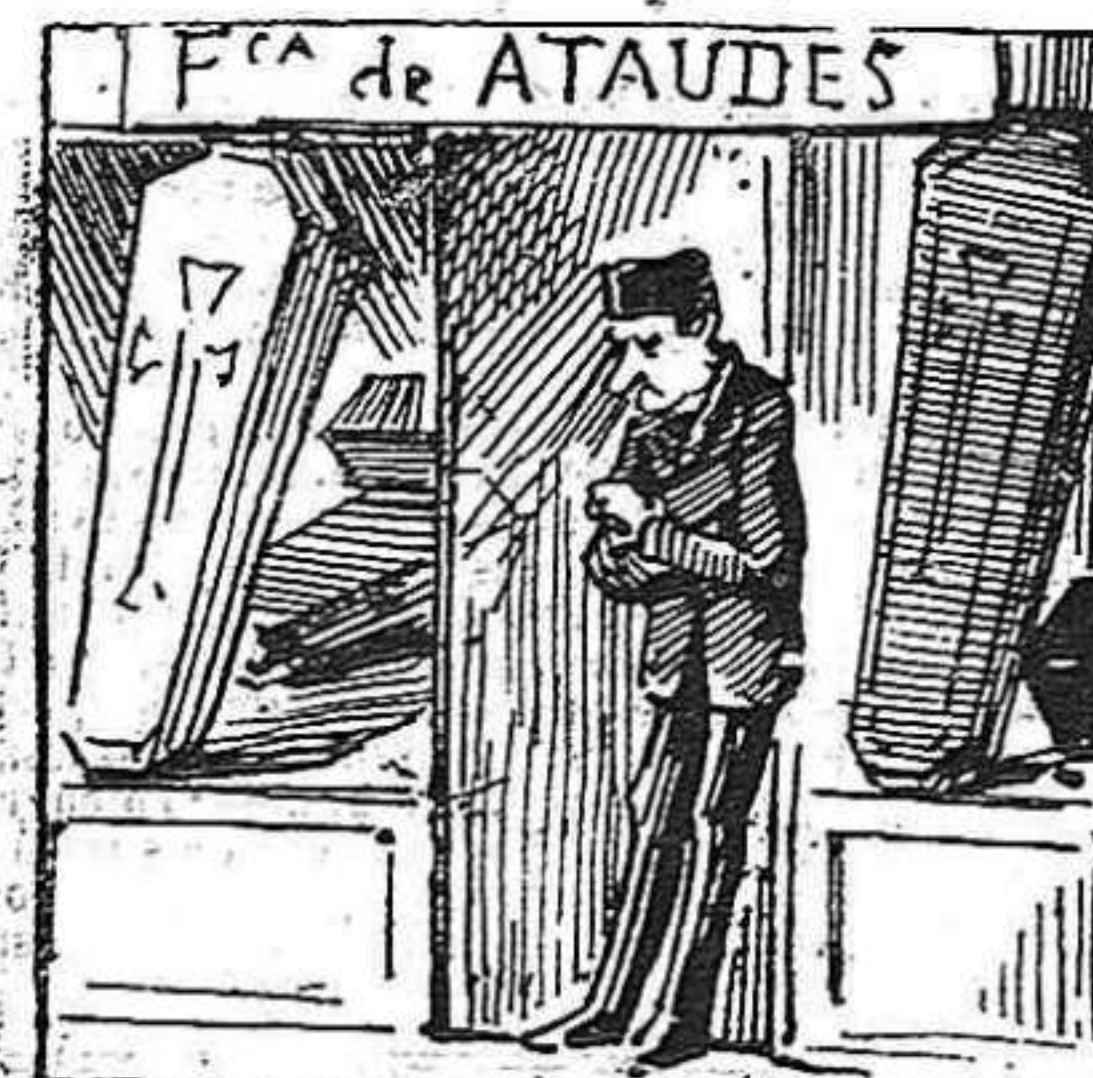
—¿Que hi creus tú?—¿Qu' ets ignocent! ¡Si l' ha inventat en Sagastá per distreure un xich la gent!

—Verge Santa!... ¡quin apuro! —¿Que? ¿que tè 'l dengue potsèr? —No senyó! ¡hi fumat un puro!

Un'ex-concejal de planta que no vol creure en lo dengue ni en l' ànima que l' aguanta.

Los que li tenen menos fé son aquestos infelissos, que diu que no venen ré,

Molts que sense tò ni só se figuran ja que 'l tenen, lo que tenen es aixó.

—¿No diuen que tot prové de que 'l temps es massa aixut? ¡Pues, au, remullarlo bè!

Ló preservatiu milló es aquest: fassin la proba... ¡y ja 'ns ne daran rahó!